

Аналитичната институция

Източник:

https://www.espace-analytique.org/Qui_sommes-nous/Textes_fondateurs/Institution_analytique

Превод от френски: проф. Асен Чаушев

Опитът с картела, от който Лакан очаквал да уреди или поне да проблематизира някои въображаеми въздействия от фройдовото множество представлява нещо като скица на това, което неминуемо става с големите групи. Но този опит включва идеята за термин – пермутация, преобразуване, разграждане и т.н., който не анулира извършената работа и чийто провал дори трябва – или би трябвало да бъде – изучаван.

Въпреки всичко, вече не може да се говори, че нашите асоциации са дълготрайни, както не може да се говори и че са нетрайни. Защото въпросът е как те продължават да съществуват – и дали, склерозирайки, тяхната непреходност не се превръща в единствената въображаема гаранция, която могат да дадат – или какво правят с кризите, прекъсващи историята им и които понякога надделяват над тях. Няма за какво институцията да бъде идеализирана или да се регулира в зависимост от идеали, по-скоро ѝ трябва цел, спрямо която да остава последователна. Тя не е отечество, името ѝ не плющи върху знаме, под чийто знак да се обединим, не е Heim (домашно огнище, нем., бел. прев.), тя има функция, която е единственото оправдание за нейното поддържане и която се дължи на предаването на психоанализата, чийто елемент е тя. Мястото ѝ там е неизбежно проблематично, защото артикулирането (счленяването) на аналитичното и институционното – въпрос, повдигнат от Лакан – си остава кардинално за аналитичната институция. Несъмнено, трябва отново да се тръгне от факта, че групирането на психоаналитиците в асоциация не е достатъчно за определянето ѝ като аналитична. Градус, картел, пас са елементите, които Лакан предложил, за да впрегне в работа това счленение; те още маркират това поле и очакват да бъдат изработени с разнообразието от опита на много хора, натрупан през изминалите години от живота на аналитичното движение по време и след Е. Ф. Р. (École Française de Psychanalyse ‘Френска Психоаналитична Школа’). При все това, никой днес не може да претендира, че е намерил „решението на проблема с Френското психоаналитично общество“ (Société psychanalytique). По този повод Мустафа Сафуан подчертаваше, че то (решението) „не се състои във възприемането на егалитарен социален или дори братски модел“. Той посочваше, също така, че всяка социална организация се характеризира „от факта, че субектът би могъл да взема думата само тръгвайки от някаква предварително фиксирана позиция“ и че това, което се изисква за обучението на аналитиците [...] е организация [...], където да може да говори субектът, който предполагаемо е попаднал там, където е това е било“. Така че ще тръгнем от точката, в която ни е завела институционната история, от която е произлязла Еспас аналитик. Защото не трябва да се отричаме от тази история, а да я напишем. По този начин, предлагайки настоящия Устав, ние не искаме да смекчаваме хроническото зло, което разяжда психоаналитичните организации. Той съдържа промени, съответстващи на напредъка, който не беше възможен досега: премахване на разграничението между активни и асоциирани членове; ограничаване на времетраенето на мандатите на членовете на Бюрото; свободно кандидатиране за Управителния Съвет; създаване на Колегия – инстанция без власт, но не без средства – от която може да се

очаква, че ще позволява упражняването на правото на глас, без то да се свежда до гласуването, и на която предстои да извоюва авторитет, тъй като функцията ѝ е посредническа и етическа; и т.н. Все пак, повече от всякога остава необходимо „новото да се установява само във функционирането“. Защото не Уставът ще уреди окончателно проблема за отношенията между психоанализата и институцията. Те трябва да се схващат в самото движение на тяхната проверка, в постоянно преработване, work in progress, което да е и задача на институцията, за да може тя в последствие да оцени цялото значение на своята история. Главният въпросът става въпросът за мерките, които да се вземат, за да работи институцията с анализата, като държи сметка за формата на съпротива, каквато представлява групата. Преди няколко години Серж Локлер твърдеше, че институцията е събиране на едно място на съпротивите срещу анализата. Но едновременно с това, и може би парадоксално, трябва настойчиво да се набляга, че институцията е един от съществените инструменти на обучението. Напрежението между тези два полюса трябва непрекъснато да се оглежда.